

Se lasă înserarea

Ionutz21

În ochii sfinți ai mamei se lasă înserarea
Și-apar resentimente și gânduri care dor
Privește către ceruri spre a-și cerși iertarea,
Căci dincolo de zare avea un viitor.

Se lasă înserarea și umbrele prind aripi,
Iar zgomotul din nouri o sperie de tot...
Ea singură sub cerul ce pare-acum a scripi,
Se-ndreaptă către casă, ținându-se de cot.

Un val cuprins de viață produce-n ea suspinul
Cu care construisese poveștile adânci.
Își macină obrazul spre a-și spăla tot chinul,
Că zarea se prelinge pe-acolo printre stânci.

Și totuși nu e clipă în care ea sărmana
A încetat să creadă în drumul fericit.
Își scutură batista și își pansează rana,
Căci dincolo de zare mai are de trăit.

Se lasă înserarea și trista agonie,
Devine imn celebru doar pentru cei căzuți...
Doi ochi ce poartă lacul cu-atâta gingășie,
Se-ndreaptă spre lumină pentru a fi văzuți.

Georgian Ionut Zamfira 27.07.2021